

സന്തുഷ്ടതയിലൂടെ പ്രസന്നതയുടെയും പ്രശംസയുടെയും പ്രാപ്തി

ഇന്ന് ബാപ്ദാദ വിശ്വത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന മണികളെ കാണുകയായിരുന്നു. ഓരോ മണിക്കും തന്റേതായ പ്രകാശമുണ്ട്. ഓരോ മണിയും തന്നിലൂടെ ബാബയുടെ ഗുണങ്ങളെയും കർത്തവ്യത്തെയും യഥാക്രമം പ്രത്യക്ഷമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഓരോ മണിയിലൂടെയും ബാപ്ദാദ കാണപ്പെടുന്നു. ഈ വിചിത്രമായ കാഴ്ചയെ ഭക്തർ "എവിടെ നോക്കിയാലും നീ തന്നെ നീ" എന്നു പറയുന്നു. മഹാരഥികളിലും ബാപ്ദാദ കാണപ്പെടുന്നു. ഓരോരുത്തരുടെയും നാവിൽ നിന്നും "ബാബ ബാബ" എന്ന ഒരേ ഒരു ഗീതം മാത്രം കേൾക്കുന്നു. സർവ്വ ബ്രാഹ്മണ ആത്മാക്കളുടെയും കണ്ണുകളിൽ ഒരേ ഒരു ബാബ കണ്ണിലെ മാണിക്യമായി അലിഞ്ഞു ചേർന്നിരിക്കുന്നു, അതുകൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണരുടെ ലോകത്തിൽ എവിടെ നോക്കിയാലും നീ തന്നെ നീ പ്രാക്ടിക്കലായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. കുട്ടികളുടെ വർത്തമാന സമയത്തെ അനുഭവത്തെ ഭക്തർ അവരുടെ വാക്കുകളിൽ സർവ്വവ്യാപി എന്നു പറയുന്നു. പരംധാമ നിവാസി ബാബയായിട്ടാണോ അതോ ഓരോ സങ്കല്പത്തിലും കർമ്മത്തിലും സദാ കൂട്ടുകാരനായിട്ടുള്ള ബാബയായിട്ടാണോ അനുഭവപ്പെടുന്നത്? എന്താണ് അനുഭവപ്പെടുന്നത് സാക്ഷിയെന്നോ കൂട്ടുകാരനെന്നോ? സർവ്വരുടെയും കൂട്ടുകാരനാണെങ്കിൽ സർവ്വവ്യാപിയല്ലേ? ഭക്തർ വാക്കുകൾ കോപ്പി ചെയ്തതാണ് - എന്നാൽ എപ്പോൾ എങ്ങനെ എന്നതിന്റെ ഭാവാരത്ഥം മറന്നു പോയതുകൊണ്ട് കീർത്തനം നിന്ദയായി മാറി.

ബാപ്ദാദ സർവ്വ കുട്ടികളുടെയും വർത്തമാന സ്വരൂപത്തിലൂടെ ധാരണ സ്വരൂപത്തെ കണ്ട് വിശേഷമായിട്ട് ഒരു കാര്യം കാണുകയായിരുന്നു. അതേതു കാര്യമാണ്? സർവ്വ കുട്ടികളിൽ നിന്നും സദാ സന്തുഷ്ടമായിരിക്കുന്ന എത്ര പേരുണ്ട്? മുഖത്തിലൂടെ പ്രകാശിക്കേണ്ട ഏറ്റവും വിശേഷപ്പെട്ട ഗുണം സന്തുഷ്ടതയാണ്. മൂന്നു പ്രകാരത്തിലുള്ള സന്തുഷ്ടത ആവശ്യമാണ്. ഒന്ന് - ബാബയോട് സന്തോഷമായിരിക്കുക. രണ്ട് - സദാ തന്നോടു തന്നെ സന്തുഷ്ടരായിരിക്കുക. മൂന്ന് - സർവ്വ സംബന്ധ സമ്പർക്കത്തിലും സന്തോഷമായിരിക്കുക. ഇതിൽ ചൈതന്യ ആത്മാക്കളും പ്രകൃതിയും രണ്ടും വരുന്നു. സന്തുഷ്ടതയുടെ ലക്ഷണം പ്രത്യക്ഷ രൂപത്തിൽ പ്രസന്നതയായി കാണപ്പെടുന്നു. സദാ പ്രസന്നചിത്തർ. ഈ പ്രസന്നതയുടെ ആധാരത്തിലുള്ള പ്രത്യക്ഷ ഫലമായി സദാ സർവ്വരിൽ നിന്നും സ്വാഭാവികമായും പ്രശംസ ഉണ്ടാകും. സന്തുഷ്ടത വിശേഷതയാണ്, അതിന്റെ ലക്ഷണം പ്രസന്നതയാണ്, അതിന്റെ പ്രത്യക്ഷ ഫലം പ്രശംസയാണ്. ഇനി സ്വയം സ്വയത്തെ നോക്കൂ. പ്രസന്നതയിലൂടെ മാത്രമേ പ്രശംസ പ്രാപ്തമാകൂ. ആരാണോ സ്വയം സന്തുഷ്ടരും പ്രസന്നരുമായിരിക്കുന്നത്, ഓരോരുത്തരും അവരെക്കുറിച്ച് പ്രശംസിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കെ പുരുഷാർത്ഥി ജീവിതത്തിൽ സമസ്യകളും പരിതസ്ഥിതികളും ഡ്രാമ അനുസരിച്ച് വരിക തന്നെ ചെയ്യും. ജനിക്കുമ്പോഴെ മുന്നോട്ടു പോകുവാനുള്ള ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുക എന്നാലർത്ഥം പരീക്ഷകളെയും സമസ്യകളെയും ആഹ്വാനം ചെയ്യുക എന്നാണ്. സ്വയം ചെയ്ത ആഹ്വാനങ്ങളെ മറന്നു പോവുകയാണോ? വഴി തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ വഴിയോര കാഴ്ചകൾ ഒന്നും തന്നെ ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല എന്നു പറയുന്നത് സാധ്യമാണോ? കാഴ്ചകൾ കണ്ട് നിന്നു പോകുന്നത് കൊണ്ടാണ് ലക്ഷ്യം വളരെ അകലെയായി അനുഭവപ്പെടുന്നത്. കാഴ്ചകൾ കണ്ട് കടന്നു പോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കണം. എന്നാൽ കാഴ്ചകൾ കണ്ട് ഇതെന്താണ്, ഇതെന്തുകൊണ്ടാണ് - ഇതിങ്ങനെയല്ലല്ലോ, എന്നൊക്കെ ചോദിച്ച് നിന്നു പോകുന്നു. ഓരോ കാഴ്ചയുടെയും കറക്ഷൻ നടത്തുവാൻ പോയി, അതിൽ മുഴുകി പോകുന്നു, അതോടുകൂടി ബാബയുമായുള്ള കണക്ഷൻ ലൂസായി പോകുന്നു, മനോരഞ്ജനത്തിനു പകരം മനസ്സ് വാടി പോകുന്നു. "ആഹ എന്നു നല്ല കാഴ്ച ആഹ" എന്നതിനു പകരം അയ്യോ അയ്യോ എന്നു ധാരാളമായി പറയുന്നു. അയ്യോ എന്നാൽ ആശ്ചര്യജനകം, അതുകൊണ്ട് പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കെ നിന്നു പോകുന്നു. ക്ഷീണിച്ചു പോകുന്നത് കാരണം പലപ്പോഴും ബാബയോട് മധുരമായി മധുരമായി പരാതികൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് റോയൽ രൂപത്തിൽ ബാബയോട് അസന്തുഷ്ടരാകുന്നു. ഇത്രയുമൊക്കെയുണ്ടെന്ന് ആദ്യമേ എന്തുകൊണ്ട് പറഞ്ഞില്ല എന്നു പല കുട്ടികളും ചോദിക്കുന്നു! സഹജ മാർഗ്ഗമെന്നു പറഞ്ഞു - സഹന മാർഗ്ഗമാണെന്നു എന്തുകൊണ്ട് പറഞ്ഞില്ല! സഹജ മാർഗ്ഗം എന്നതിനു പകരം സഹന മാർഗ്ഗമായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. സഹിക്കുക എന്നാൽ മുന്നോട്ടു പോവുക എന്നാണ്. വാസ്തവത്തിൽ സഹിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല എന്നാൽ തന്റെ ദുർബ്ബലതകൾ കാരണം സഹനം അനുഭവത്തിൽ വരുന്നു. ഏതു പോലെ അഗ്നിയുടെ ഗുണം ദഹിപ്പിക്കുക എന്നാണ്, എന്നാൽ അതിനു ആ ഗുണത്തിന്റെ അറിവില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ലാഭമെടുക്കുന്നതിനു പകരം നഷ്ടമുണ്ടാക്കി വയ്ക്കുമ്പോൾ സുഖത്തിനു പകരം ദുഃഖം സഹിക്കേണ്ടതായി വരുന്നു - കാരണം വസ്തു

ക്കൾക്കു പകരം സ്വയത്തെ നശിപ്പിച്ചു കളയുന്നു. ഗുണത്തിന്റെ അറിവില്ലാത്തതു കൊണ്ട് സുഖത്തിനു പകരം സഹിക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. സമസ്യകളും പരിതസ്ഥിതികളും എന്തുകൊണ്ട് വന്നു എന്നതിന്റെ അറിവില്ലാത്തതു കാരണം മുന്നോട്ട് പോകുന്ന സുഖത്തിന്റെ അനുഭവത്തിനു പകരം സഹനത്തിന്റെ അനുഭവമാണ് ഉണ്ടാകുന്നത് അതുകൊണ്ട് സഹജ മാർഗ്ഗമെന്നതിനു പകരം സഹന മാർഗ്ഗമായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള കുട്ടികൾ ബാബയോട് അതായത് ബാബയുടെ ജ്ഞാനത്തോട് അഥവാ ജ്ഞാന ധാരണാ മാർഗ്ഗത്തോട് അസന്തുഷ്ടരാകുന്നു. ഒപ്പം തന്നെ സ്വയത്തോട് അസന്തുഷ്ടരാകുന്നു -സ്വയത്തോട് അസന്തുഷ്ടരായാൽ സർവ്വ സംബന്ധ സമ്പർക്കത്തോടും അസന്തുഷ്ടരാകുന്നു. അതിനാൽ പ്രസന്നത അതായത് സദാ സന്തോഷം ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഇപ്പോളിപ്പോൾ സന്തുഷ്ടത അതായത് പ്രസന്നചിത്തം, ഇപ്പോളിപ്പോൾ തന്നെ അസന്തുഷ്ടത, അതുകൊണ്ട് സംഗമയുഗത്തിന്റെ വിശേഷ ഖജനാവായ അതിന്ദ്രീയ സുഖത്തിന്റെ അനുഭവം ഉണ്ടാകുന്നില്ല.

അതിനാൽ ഇന്ന് മുതൽ സദാ സന്തുഷ്ടതയും പ്രസന്നതയുമാകുന്ന വിശേഷ വരദാനം സ്വയമെടുക്കുകയും മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക. അങ്ങനെ മാത്രമേ ബാബയുടെയും സ്വയത്തിന്റെയും പ്രശംസ നടത്തുവാൻ സാധിക്കൂ. പ്രശംസക്കുള്ള ശ്രേഷ്ഠ സാധനം ഓരോ ബ്രാഹ്മണന്റെയും പ്രസന്നതയാണ്. സർവ്വരുടെയും പ്രസന്നതയുടെ ആധാരത്തിലാണ് ഏതൊരു കാര്യത്തിന്റെയും പ്രശംസയിരിക്കുന്നത്. ഈ യജ്ഞത്തിന്റെ അന്തിമ ആഹുതി സർവ്വ ബ്രാഹ്മണരുടെയും സദാ പ്രസന്നതയാണ്. പ്രത്യക്ഷത എന്നാൽ പ്രശംസയുടെ വാക്കുകൾ മുഴങ്ങും അതായത് വിജയത്തിന്റെ കൊടി പാറും. മനസ്സിലായോ ഇനി എന്തു ചെയ്യണമെന്ന്? സദാ പ്രസന്നമായിരിക്കൂ, സദാ സർവ്വരെയും പ്രസന്നമാക്കൂ. ശരി.

അങ്ങനെയുള്ള സദാ ബാബയുടെ ആജ്ഞാകാരികളും, സദാ സന്തുഷ്ടരും പ്രസന്നരുമായിരിക്കുന്ന, സർവ്വർക്കും സദാ പ്രസന്നതയുടെ വരദാനം നൽകുന്ന മഹാദാനി വരദാനി കുട്ടികൾക്ക് ബാപ്ദാദയുടെ സ്നേഹ സ്മരണകളും നമസ്കാരവും.

ബോംബേ നിവാസികൾക്ക് വിശേഷ രൂപത്തിൽ ബാപ്ദാദ സ്നേഹ സ്മരണകൾ നൽകുകയാണ് -ബോംബേ നിവാസികളിൽ ധൈര്യവും ഉത്സാഹവും വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. ബോംബേ നിവാസികളെ ബാബയോടൊപ്പം പ്രകൃതിയും സ്വാഗതം ചെയ്യുകയാണ് (കാരണം തണുപ്പ് വളരെ കടുത്തിരുന്നു). പ്രകൃതി അഭ്യാസം ചെയ്തിപ്പിച്ചു. അവസാനം വരുവാൻ പോകുന്ന പരീക്ഷയുടെ അനുഭവം ചെയ്തിപ്പിച്ച് ശക്തി ശാലികളാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു, അതുകൊണ്ട് ഭയപ്പെടേണ്ട കാര്യമില്ല. ബോംബേ നിവാസികൾക്ക് ബാബയോട് സ്നേഹമുണ്ടല്ലോ അല്ലേ. ബാപ്ദാദക്കും കുട്ടികളോട് വിശേഷ സ്നേഹമാണുള്ളത്. ബോംബേ നിവാസികൾ ഇപ്പോൾ സദാ സന്തുഷ്ടതയുടെയും പ്രസന്നതയുടെയും പരീക്ഷ നമ്പർവണ്ണായി പാസാകും-വളരെ നല്ലതാണ്. നിങ്ങൾ കൂട്ടുകെട്ട് വിട്ടു കളഞ്ഞാലും ബാപ്ദാദ ഒരിക്കലും കൈവിടില്ല. വിശേഷമായിട്ട് ബോംബേയിലും ഡൽഹിയിലും ആദി രത്നങ്ങൾ കൂടുതലായുണ്ട് -വിശ്വ സേവനത്തിന്റെ സ്ഥാപനയുടെ കാര്യത്തിൽ ബോംബേ ഡൽഹിയുടെ വിശേഷ സഹയോഗമുണ്ട്. സമയത്ത് സഹയോഗി ആകുന്നവർക്ക് വളരെ മഹത്വമുണ്ട് -അതുകൊണ്ട് സഹയോഗി കുട്ടികളോട് ബാബക്കും സ്നേഹമാണ്. ശരി.

പാർട്ടികളോട്:-

സദാ "വിജയി ഭവ" യുടെ വരദാനി മുർത്തി അല്ലേ? വരദാതാവ് എന്തു വരദാനമാണോ നൽകിയത് ആ വരദാനം സദാ ജീവിതത്തിൽ പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടു വരുന്നത് നിങ്ങളുടെ ജോലിയാണ്. ഈ വരദാനത്തെ ജീവിതമാക്കി മാറ്റുക എന്നാലർത്ഥം വരദാനി സ്വരൂപമായി മാറുക. അങ്ങനെ ആയിട്ടുണ്ടോ? മഹാവീരനെയും വരദാനി എന്നു പറയാറുണ്ട്, ശക്തികളെയും വരദാനി എന്നു പറയാറുണ്ട്. ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ജഡചിത്രങ്ങളിലൂടെ അനേക ഭക്തർ വരദാനം പ്രാപ്തമാക്കുന്നു, നിങ്ങളോ ചൈതന്യത്തിൽ വരദാനങ്ങൾ കൊണ്ട് സഞ്ചി നിറക്കുന്നവരല്ലേ? മഹാവീരന്മാരല്ലേ? മഹാവീരനെന്നാൽ സദാ വിജയി. അവിനാശിയായ ബാബ നൽകുന്ന വരദാനങ്ങളും അവിനാശിയാണ്, അല്പകാലത്തേക്കുള്ളതല്ല. അത് സൂക്ഷിക്കുവാൻ അറിയാമല്ലോ അല്ലേ അതോ മോഷണം പോകുമോ? ഒരു കാര്യം മാത്രം ഓർമ്മയിൽ വയ്ക്കുക എടുക്കുന്നവരല്ല, കൊടുക്കുന്നവരാണ്. എടുക്കുവാനുള്ള ദിനങ്ങൾ സമാപ്തമായി കഴിഞ്ഞു -ഇപ്പോൾ ദാതാവായി മാറി കൊടുക്കുവാനുള്ള സമയമാണ്. യാചന കുട്ടിക്കാലത്തെ കാര്യമാണ്. വാന പ്രസ്ഥിയായ ഒരാൾ കളിപ്പാട്ടം ചോദിച്ചാൽ -നല്ലതായി തോന്നുമോ? അല്പം ശക്തി തരൂ, അല്പം സഹായം തരൂ -ഇതെല്ലാം കളിപ്പാട്ടം ചോദിക്കലാണ്? ഇപ്പോൾ സ്വയം തൃപ്ത ആത്മാവായി മാറൂ. ദാതാവിന്റെ കുട്ടികൾ യാചിച്ചു കൊണ്ടു നടന്നാൽ കാണുന്നവർ എന്തു പറയും? സഹലതക്കുള്ള മാർഗ്ഗമാണ് സ്വയം സദാ

സ്ഥലത മുർത്തിയായി മാറു. സ്വയത്തിന്റെ ചിന്തകളുടെ തരംഗങ്ങൾ പരക്കുകയും അതിന്റെ ആധാരത്തിൽ സർവ്വർക്കും അനുഭൂതി ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നു അതുകൊണ്ട് ഏതൊരു കാര്യവും ചെയ്യുന്നതിനു മുൻപായി വിശേഷമായിട്ട് സ്വയത്തിന്റെ ചിന്തകൾക്കു മേൽ ശ്രദ്ധയുടെ ഭട്ടി ഉണ്ടായിരിക്കണം, ഈ തരംഗങ്ങളിലൂടെ അനേകരുടെ ചിന്തകളെ പരിവർത്തനപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കും. ആദ്യം ഈ ശ്രദ്ധ ഉണ്ടായിരിക്കണം -സദാ സന്തോഷത്തിന്റെ ഊഞ്ഞാലിൽ ആടിക്കൊണ്ടിരിക്കൂ. ഹർഷിതമുഖം അനേകരേ ആകർഷിക്കുന്നു.

കുമാരിമാരെ കണ്ടുകൊണ്ട്:-

കുമാരിമാർക്കു മേൽ വളരെ വലിയ ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ട്. ഒരാൾക്ക് അനേകരുടെ മംഗളത്തിനു നിമിത്തമാകുവാൻ സാധിക്കും. ബ്രഹ്മാകുമാരിമാർ വിശ്വമംഗളത്തിനു നിമിത്തമായവരാണ്. പരിധിയില്ലാത്ത വിശ്വത്തിന്റെ മംഗളകാരികളാണ് അല്ലാതെ പരിധിയുള്ളതിന്റെയല്ല. ബാബയോടുള്ള ഇഷ്ടത്തിൽ അല്പം കുറവുണ്ടെങ്കിൽ വിഘ്നം അതിന്റെ പണി ചെയ്യും. അഗ്നി ആളി കത്തുകയാണെങ്കിൽ ചപ്പുചവറുകൾ ഭസ്മമാകും. ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ വിഘ്നത്തിനു നിൽക്കാനാവില്ല, കർമ്മയോഗത്തിലൂടെ കർമ്മഭോഗത്തെ പരിവർത്തനപ്പെടുത്തുക അവരവരുടെ ധൈര്യത്തിലൂടെ ചെയ്യേണ്ട പണിയാണ്. കുമാരിമാരിൽ സദാ ബാബക്കു പ്രതീക്ഷയുണ്ട്. ശരി.

അവ്യക്ത മഹാവാക്യം -പരമാത്മ സ്നേഹത്തിൽ സദാ ലയിച്ചിരിക്കൂ

പരമാത്മ സ്നേഹം ആനന്ദമയമായ ഊഞ്ഞാലാണ്, ഈ സുഖം നൽകുന്ന ഊഞ്ഞാലിൽ ആടിക്കൊണ്ട് സദാ പരമാത്മ സ്നേഹത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുമെങ്കിൽ ഒരിക്കലും പരിതസ്ഥിതികൾക്കോ മായക്കോ ഇളക്കങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുക സാധ്യമല്ല. ഈ പരമാത്മ സ്നേഹത്തിനു ച്യുതി സംഭവിക്കില്ല (എത്ര എടുത്താലും കുറയില്ല), ഉറച്ചതാണ്, അത്രയുമുണ്ട് -ഇത് സർവ്വർക്കും പ്രാപ്തമാണ്. എന്നാൽ പരമാത്മ സ്നേഹം പ്രാപ്തമാക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗമാണ് -വേറിട്ടവരാകുക. ആർ എത്രമാത്രം വേറിട്ടിരിക്കുന്നുവോ അത്രയും അവർ പരമാത്മ സ്നേഹത്തിനു അധികാരികളാണ്. പരമാത്മ സ്നേഹത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്ന ആത്മാക്കൾ ഒരിക്കലും പരിധിയുള്ള ഒന്നിന്റെയും പ്രഭാവത്തിൽ വരില്ല, സദാ പരിധിയില്ലാത്ത പ്രാപ്തികളിൽ ലയിച്ചിരിക്കും. അവരിൽ നിന്നും സദാ ആത്മീയതയുടെ സുഗന്ധം ഉയർന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. സ്നേഹത്തിന്റെ ലക്ഷണമിതാണ് -ആരോടാണോ സ്നേഹമുള്ളത് അവർക്കായി എല്ലാം സമർപ്പിക്കും. ബാബക്കു കൂട്ടികളോട് അത്രയും സ്നേഹമാണ്, ദിവസവും തന്റെ സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഇത്രയും വലിയ കത്തെഴുതുന്നു. സ്നേഹ സ്മരണകൾ നൽകുന്നു, സദാ കൂട്ടുകാരനായി കൂട്ടുകെട്ട് നിറവേറ്റുന്നു. അതിനാൽ ഈ സ്നേഹത്തിൽ തന്റേതായ എല്ലാ ദുർബ്ബലതകളും സമർപ്പിക്കൂ. കൂട്ടികളോട് ബാബക്കു സ്നേഹമുണ്ട്, അതുകൊണ്ട് സദാ പറയുന്നു കൂട്ടികൾ ആരാണോ, എങ്ങനെയാണോ -എന്റെയാണ്. അപ്രകാരം നിങ്ങളും സദാ സ്നേഹത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കൂ, ഹൃദയം കൊണ്ട് പറയൂ എനിക്ക് എല്ലാം ബാബയാണ്. ഒരിക്കലും അസത്യ രാജ്യത്തിന്റെ പ്രഭാവത്തിലേക്കു വരാതിരിക്കൂ. പ്രിയപ്പെട്ടവരെ ഓർമ്മിക്കേണ്ടതായി വരുമ്പോൾ, അവരുടെ ഓർമ്മ സ്വാഭാവികമായും ഉണ്ടായിരിക്കും. സ്നേഹം ഹൃദയത്തിൽ നിന്നുള്ളതായിരിക്കണമെന്നു മാത്രം, സത്യമായതും നിസ്വാർത്ഥവുമായിരിക്കണം. എന്റെ ബാബ എന്നു പറയുമ്പോൾ -അത്രയും പ്രിയമാണെങ്കിൽ മറക്കുക സാധ്യമല്ല. നിസ്വാർത്ഥ സ്നേഹമില്ലെങ്കിൽ ഒരാത്മാവിനും ബാബയെ കിട്ടുക സാധ്യമല്ല അതുകൊണ്ട് കാര്യം കാണുവാൻ വേണ്ടി ബാബയെ ഓർമ്മിക്കരുത്, നിസ്വാർത്ഥ സ്നേഹത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കൂ. പരമാത്മ സ്നേഹത്തിന്റെ അനുഭവിയായി മാറുമെങ്കിൽ അതിലൂടെ സഹയോഗിയായി പറന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. പരമാത്മ സ്നേഹം പറപ്പിക്കുന്ന സാധനമാണ്. പറക്കുന്നവർ ഒരിക്കലും ഭൂമിയുടെ ആകർഷണത്തിലേക്കു വരില്ല. മായയുടെ എത്ര തന്നെ ആകർഷണീയ രൂപമായിരുന്നാലും ആ ആകർഷണം പറക്കുന്ന കലയിലുള്ളവരുടെ അടുത്തേക്ക് എത്തിച്ചേരില്ല. അവർ പരമാത്മ സ്നേഹത്തിന്റെ വളളി ദൂരെ ദൂരേക്ക് വലിച്ചു കൊണ്ടു വരുന്നു. ഇത് അത്രയും സുഖം നൽകുന്ന സ്നേഹമാണ്, ഈ സ്നേഹത്തിൽ ഒരു സെക്കന്റേങ്കിലും ലയിച്ചിരുന്നാൽ അനേകം ദുഃഖങ്ങളെ മറന്നു പോവുകയും സദാ കാലത്തേ സുഖത്തിന്റെ ഊഞ്ഞാലിൽ ആടുവാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. ജീവിതത്തിൽ എന്താണോ ആവശ്യം അത് ഒരാൾ നൽകുകയാണെങ്കിൽ അതാണ് സ്നേഹത്തിന്റെ അടയാളം. ബാബക്കു നിങ്ങളോട് അത്രയും സ്നേഹമാണ്, ആ സുഖം ജീവിതത്തിലെ സർവ്വ സുഖ ശാന്തികളുടെ കാമനകളെയും പൂർത്തീകരിക്കുന്നു. ബാബ സുഖം മാത്രമല്ല നൽകുന്നത് സുഖത്തിന്റെ ഭണ്ഡാരയുടെ അധികാരിയാക്കി മാറ്റുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. കൂടാതെ ശ്രേഷ്ഠ ഭാഗ്യത്തിന്റെ രേഖ വരക്കുന്നതിനുള്ള പേനയും തരുന്നു, എത്രമാത്രം വേണമോ അത്രയും ഭാഗ്യം നേടുവാൻ സാധിക്കും -ഇതാണ് പരമാത്മ സ്നേഹം. ഏതു കൂട്ടി

കളാണോ സദാ പരമാത്മ സ്നേഹത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നത് അവരുടെ തിളക്കവും പ്രതിഫലനവും, അനുഭൂതികളുടെ കിരണങ്ങളും അത്രയും ശക്തിശാലിയായിരിക്കും, ഏതെങ്കിലും സമസ്തകൾ അടുത്തു വരുന്നതു പോയിട്ട് അവരെയാണ് കണ്ണുയർത്തി നോക്കുക പോലുമില്ല. അവർക്കു ഒരു പ്രകാരത്തിലുമുള്ള പരിശ്രമം അനുഭവപ്പെടില്ല. ബാബക്കു കുട്ടികളോട് അത്രയും സ്നേഹമാണ് -അമൃതവേള മുതൽ കുട്ടികളുടെ പാലന ചെയ്യുന്നു. ദിവസത്തിന്റെ ആരംഭം തന്നെ എത്ര ശ്രേഷ്ഠമായിരിക്കുന്നു! സ്വയം ഭഗവാൻ കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തുന്നതിനായി വന്ന് വിളിക്കുന്നു, ആത്മീയ സംഭാഷണം നടത്തുന്നു, ശക്തി നിറക്കുന്നു. ബാബയോടുള്ള പ്രേമത്തിന്റെ ഗീതങ്ങൾ നിങ്ങളെ ഉണർത്തുന്നു -മധുരമായ കുട്ടികളെ, പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടികളെ വരു.... അപ്പോൾ ഈ സ്നേഹത്തിന്റെ പാലനയുടെ പ്രാക്ടിക്കൽ സ്വരൂപമാണ് "സഹജ യോഗി ജീവിതം. ശരി.

വരദാനം-ബ്രാഹ്മണ ജന്മത്തിന്റെ ജാതകം മനസ്സിലാക്കി സദാ സന്തോഷമായിരിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠ ഭാഗ്യവാനായി ഭവിക്കൂ!

ബ്രാഹ്മണ ജീവിതം പുതിയ ജീവിതമാണ്, ബ്രാഹ്മണർ ആദിയിൽ ദേവി ദേവതകളാണ്, ഇപ്പോൾ ബി.കെ കളാണ്. ബ്രാഹ്മണരുടെ ജാതകത്തിൽ മൂന്നു കാലങ്ങളും നല്ലതിലും നല്ലതാണ്. എന്താണോ നടന്നത് അതും നല്ലത്, നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും നല്ലത്, നടക്കാനിരിക്കുന്നത് വളരെ വളരെ നല്ലത്. ബ്രാഹ്മണ ജന്മത്തിന്റെ ജാതകം സദാ നല്ലതാണ്, ഗ്യാരന്റിയുള്ളതാണ്. സദാ ഈ സന്തോഷത്തിലിരിക്കൂ -എനിക്കു സ്വയം ഭാഗ്യവിധാതാവായ ബാബ ഭാഗ്യത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠ രേഖ വരച്ചിരിക്കുകയാണ്, എന്നെ സ്വന്തമാക്കിയിരിക്കുകയാണ്.

സ്റ്റോഗൻ:- ഏകരസ സ്ഥിതിയുടെ അനുഭവം ചെയ്യണമെങ്കിൽ ഒരു ബാബയിൽ നിന്നും സർവ്വ സംബന്ധങ്ങളുടെയും രസം എടുക്കൂ.